

อ่านเมื่อวันที่..... ๑๙ ส.ค. ๒๕๖๕

○ คำพิพากษา
(อุทธรณ์)

(ต. ๒๒.๑)

คดีหมายเลขดำที่ อบ. ๑๓๐/๒๕๖๔
คดีหมายเลขแดงที่ อบ. ๒๒๘/๒๕๖๕

ในพระปรมาภิไธยพระมหากษัตริย์

ศาลปกครองสูงสุด

วันที่ ๒๙ เดือน มิถุนายน พุทธศักราช ๒๕๖๕

{	นายอัคริยะพงษ์ พันธุ์เลิศ	ผู้ฟ้องคดี
	นายกเทศมนตรีตำบลป่าติ้ว ที่ ๑ คณะกรรมการพนักงานเทศบาลจังหวัดยโสธร ที่ ๒	ผู้ถูกฟ้องคดี

เรื่อง คดีพิพาทเกี่ยวกับการที่เจ้าหน้าที่ของรัฐกระทำการโดยไม่ชอบด้วยกฎหมาย และคดีพิพาทเกี่ยวกับการที่เจ้าหน้าที่ของรัฐละเลยต่อหน้าที่ตามที่กฎหมายกำหนดให้ต้องปฏิบัติหรือปฏิบัติหน้าที่ดังกล่าวล่าช้าเกินสมควร

ผู้ฟ้องคดีอุทธรณ์คำพิพากษาศาลปกครองอุบลราชธานี คดีหมายเลขดำที่ บ. ๗๕/๒๕๕๙ หมายเลขแดงที่ บ. ๕/๒๕๖๒

คดีนี้ผู้ฟ้องคดีฟ้องว่า เดิมผู้ฟ้องคดีเป็นพนักงานเทศบาลสามัญ ตำแหน่งนักพัฒนาชุมชน ระดับ ๕ สังกัดกองการศึกษาและสวัสดิการสังคม เทศบาลตำบลป่าติ้ว อำเภอป่าติ้ว จังหวัดยโสธร ได้รับความเดือดร้อนหรือเสียหายจากกรณีที่ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีคำสั่งเทศบาลตำบลป่าติ้ว ที่ ๑๕/๒๕๕๙ ลงวันที่ ๑๔ มกราคม ๒๕๕๙ เรื่อง ลงโทษปลดออกจากราชการ โดยปลดผู้ฟ้องคดีออกจากราชการตั้งแต่วันที่ ๑ กันยายน ๒๕๕๕ กรณีที่ผู้ฟ้องคดีได้กระทำผิดวินัยฐานมียาเสพติดให้โทษ ประเภท ๑ (ยาบ้า) ไว้ในความครอบครองโดยผิดกฎหมาย สืบเนื่องมาจากเมื่อวันที่ ๙ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๕ ผู้ฟ้องคดีถูกเจ้าพนักงานตำรวจสถานีตำรวจภูธรป่าติ้ว จังหวัดยโสธร ควบคุมตัวเพราะมียาเสพติดให้โทษประเภทที่ ๑ (ยาบ้า) ไว้ในครอบครองโดยไม่ได้รับอนุญาต ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงได้มีคำสั่ง

/เทศบาล...

เทศบาลตำบลป่าต้ว ที่ ๒๒/๒๕๕๕ ลงวันที่ ๑๓ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๕ เรื่อง แต่งตั้งคณะกรรมการตรวจสอบข้อเท็จจริงกรณีการรายงานเหตุการณ์ข้าราชการต้องคดีอาญา เพื่อแต่งตั้งคณะกรรมการตรวจสอบข้อเท็จจริงกรณีดังกล่าว ต่อมา คณะกรรมการตรวจสอบข้อเท็จจริงมีหนังสือลงวันที่ ๑๕ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๕ เรื่อง รายงานผลการตรวจสอบข้อเท็จจริง โดยรายงานผลการตรวจสอบข้อเท็จจริงต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ว่า ผู้ฟ้องคดีเป็นผู้ต้องหาในคดีมียาเสพติดให้โทษประเภทที่ ๑ (ยาบ้า) ไว้ในครอบครองโดยผิดกฎหมายของสถานีตำรวจภูธรป่าต้วจริง เห็นควรแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยกับผู้ฟ้องคดี ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงมีคำสั่งเทศบาลตำบลป่าต้ว ที่ ๓๒/๒๕๕๕ ลงวันที่ ๒๗ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๕ เรื่อง การแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนทางวินัย เมื่อวันที่ ๑๙ มิถุนายน ๒๕๕๕ ศาลจังหวัดโยธธรได้มีคำพิพากษาในคดีหมายเลขดำที่ ๓๖๖/๒๕๕๕ หมายเลขแดงที่ ๙๙๘/๒๕๕๕ ว่า ผู้ฟ้องคดีมีความผิดตามพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. ๒๕๒๒ แต่ให้รอการกำหนดโทษไว้มีกำหนด ๑ ปี และริบของกลาง ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงมีคำสั่งให้ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการไว้ก่อน ต่อมา คณะกรรมการสอบสวนทางวินัยได้มีหนังสือลงวันที่ ๒๓ สิงหาคม ๒๕๕๕ ถึงผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เรื่อง รายงานการสอบสวนความผิดทางวินัยของผู้ฟ้องคดี ว่าผู้ฟ้องคดีกระทำความผิดวินัยไม่ร้ายแรง เห็นควรลงโทษลดขั้นเงินเดือนหนึ่งขั้น ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เห็นชอบตามความเห็นของคณะกรรมการสอบสวน จึงมีคำสั่งลงโทษลดขั้นเงินเดือนผู้ฟ้องคดีหนึ่งขั้น และได้รายงานต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จากนั้นคณะกรรมการพิจารณาการดำเนินการทางวินัยและให้ออกจากราชการของพนักงานเทศบาลได้มีการประชุมในการประชุมครั้งที่ ๑/๒๕๕๖ เมื่อวันที่ ๑๑ กันยายน ๒๕๕๖ มีมติว่า ความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดถือเป็นความผิดทางวินัยอย่างร้ายแรง มิให้ลงโทษต่ำกว่าปลดออก แต่เนื่องจากผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เห็นควรลงโทษลดขั้นเงินเดือนผู้ฟ้องคดีหนึ่งขั้น ซึ่งเป็นความผิดทางวินัยอย่างไม่ร้ายแรงผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงต้องให้ผู้ฟ้องคดีกลับเข้ารับราชการก่อน และออกคำสั่งลงโทษผู้ฟ้องคดีตามกระบวนการต่อไป ต่อมาผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ในการประชุมครั้งที่ ๕/๒๕๕๗ เมื่อวันที่ ๑๖ พฤษภาคม ๒๕๕๗ มีมติให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ทบทวนการสั่ง และมีความเห็นในสำนวนการสอบสวน โดยให้พิจารณาโทษตามแนวทางที่ ก.ท. และ ก.พ. กำหนด จากนั้นผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้พิจารณาความเห็นในการลงโทษทางวินัยผู้ฟ้องคดี เป็นให้ลงโทษปลดออกจากราชการและได้รายงานขอความเห็นชอบในการลงโทษทางวินัยต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ต่อมา ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ในการประชุมครั้งที่ ๑๑/๒๕๕๘ เมื่อวันที่ ๑๘ พฤศจิกายน ๒๕๕๘ ได้มีมติให้ลงโทษปลดผู้ฟ้องคดีออกจากราชการตามความเห็นของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ นับแต่วันที่เทศบาลตำบลป่าต้วให้ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการไว้ก่อนระหว่างการสอบสวนพิจารณา หลังจากนั้น ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้มีคำสั่งเทศบาลตำบลป่าต้ว ที่ ๑๕/๒๕๕๙ ลงวันที่ ๑๔ มกราคม ๒๕๕๙ ลงโทษปลดผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ และมีหนังสือ ที่ ยส ๕๒๖๐๑/๐๑ ลงวันที่ ๑๘ มกราคม ๒๕๕๙ แจ้งคำสั่งดังกล่าวให้ผู้ฟ้องคดีทราบ ผู้ฟ้องคดีรับทราบ

/คำสั่ง...

คำสั่งกล่าวเมื่อวันที่ ๑๙ มกราคม ๒๕๕๙ จึงมีหนังสือลงวันที่ ๑๖ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๙ อุทธรณ์คำสั่งลงโทษทางวินัยต่อประธานกรรมการพนักงานเทศบาลจังหวัดยโสธร (ก.ท.จ. ยโสธร) แต่ไม่ได้รับแจ้งผลการพิจารณาอุทธรณ์ ผู้ฟ้องคดีเห็นว่า คำสั่งลงโทษทางวินัยของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ไม่ชอบด้วยกฎหมาย เนื่องจากเมื่อคณะกรรมการสอบสวนทางวินัยรายงานการสอบสวนความผิดทางวินัยต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ว่าผู้ฟ้องคดีกระทำผิดวินัยไม่ร้ายแรงแล้ว หากผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เห็นว่าการกระทำของผู้ฟ้องคดีเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง จะต้องให้คณะกรรมการสอบสวนทางวินัยดำเนินการสอบสวนผู้ฟ้องคดีและมีมติใหม่ ประกอบกับคณะรัฐมนตรีมีมติเห็นชอบในหลักเกณฑ์ให้โอกาสผู้ติดเชื่อเอดส์ คนพิการ และผู้เสพ/ผู้ติดยาเสพติดซึ่งพ้นจากสภาพผู้ติดยาเสพติดเข้าทำงานในภาครัฐ ตามหนังสือสำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรี ที่ นร ๐๕๐๕/ว ๓๘ ลงวันที่ ๒๘ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๐ เรื่อง การปรับปรุงมติคณะรัฐมนตรีเกี่ยวกับเรื่อง การให้โอกาสผู้ติดเชื่อเอดส์ คนพิการ และผู้เสพ/ผู้ติดยาเสพติดซึ่งพ้นจากสภาพการใช้ยาเสพติด เข้าทำงาน หรือรับการศึกษาต่อในหน่วยงานภาครัฐ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงลงโทษปลดผู้ฟ้องคดีออกจากราชการไม่ได้ จึงนำคดีมาฟ้องต่อศาลปกครองชั้นต้น

ขอให้ศาลมีคำพิพากษาหรือคำสั่ง ดังนี้

๑. ให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เพิกถอนคำสั่งเทศบาลตำบลป่าติ้ว ที่ ๑๕/๒๕๕๙ ลงวันที่ ๑๔ มกราคม ๒๕๕๙ เรื่อง ลงโทษปลดออกจากราชการ และมีคำสั่งรับผู้ฟ้องคดีกลับเข้ารับราชการในตำแหน่งและสังกัดเดิม

๒. ให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ เพิกถอนมติคณะกรรมการพนักงานเทศบาล (ก.ท.จ. ยโสธร) ตามรายงานการประชุมคณะกรรมการพนักงานเทศบาล (ก.ท.จ. ยโสธร) ครั้งที่ ๑๑/๒๕๒๘ (ที่ถูกคือ ครั้งที่ ๑๑/๒๕๕๘) ลงวันที่ ๑๘ พฤศจิกายน ๒๕๕๘ และขอให้มีมติใหม่เป็นผู้ฟ้องคดีมีความผิดวินัยไม่ร้ายแรง

๓. ให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีคำสั่งให้ผู้ฟ้องคดีมีสิทธิได้รับบำเหน็จบำนาญนับตั้งแต่วันที่ ๑ กันยายน ๒๕๕๕ เป็นต้นไป

๔. ให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ พิจารณาอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีให้แล้วเสร็จและแจ้งผลการพิจารณาอุทธรณ์และแจ้งคำสั่งให้ผู้ฟ้องคดีทราบ

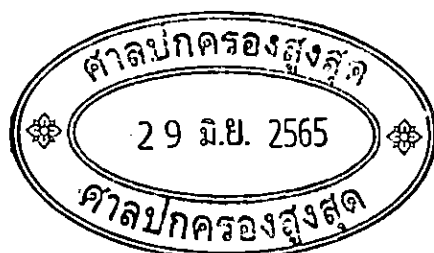
ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ให้การว่า คดีนี้สืบเนื่องมาจากกรณีผู้ฟ้องคดีถูกกล่าวหาว่ากระทำผิดอาญาในเรื่องมียาเสพติดให้โทษประเภทที่ ๑ (ยาบ้า) ไว้ในครอบครองโดยผิดกฎหมาย และมีเหตุให้พักราชการตามข้อ ๙๔ (๑) ของประกาศคณะกรรมการพนักงานเทศบาลจังหวัดยโสธร เรื่อง หลักเกณฑ์และเงื่อนไขในการสอบสวน การลงโทษทางวินัย การให้ออกจากราชการ การอุทธรณ์ และการร้องทุกข์ ลงวันที่ ๒๔ ธันวาคม ๒๕๔๔ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงได้มีคำสั่งเทศบาลตำบลป่าติ้ว ที่ ๑๓๕/๒๕๕๕ ลงวันที่ ๑๗ สิงหาคม ๒๕๕๕ ให้ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการไว้ก่อน

/โดยให้มี...

โดยให้มีผลตั้งแต่วันที่ ๑ กันยายน ๒๕๕๕ เป็นต้นไป ต่อมา เมื่อวันที่ ๒๓ สิงหาคม ๒๕๕๕ คณะกรรมการสอบสวนทางวินัยได้รายงานการสอบสวนทางวินัยต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ว่า ผู้ฟ้องคดี ยังไม่ได้กระทำการใดๆ ที่เกี่ยวข้องกับยาเสพติดทั้งทางตรงและทางอ้อมตามข้อสันนิษฐาน ของกฎหมาย อันจะเป็นผู้ประพฤติกู้ตัวอย่างร้ายแรง กรณีจึงเป็นความผิดวินัยไม่ร้ายแรง จึงควร ลงโทษลดขั้นเงินเดือนหนึ่งขั้น ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เห็นชอบตามที่คณะกรรมการสอบสวนทางวินัย เสนอ จึงมีหนังสือลงวันที่ ๒๗ สิงหาคม ๒๕๕๕ รายงานขอความเห็นชอบต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ต่อมา อำเภอป่าเต๋อได้มีหนังสือลงวันที่ ๑๔ สิงหาคม ๒๕๕๗ แจ้งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้มีมติในการประชุมครั้งที่ ๕/๒๕๕๗ เมื่อวันที่ ๑๖ พฤษภาคม ๒๕๕๗ แจ้งให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ดำเนินการพิจารณาทบทวนการสั่งและมีความเห็นในสำนวนการสอบสวน โดยให้พิจารณาโทษ ของผู้ฟ้องคดีตามแนวทางที่ ก.ท. และ ก.พ. กำหนด ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงพิจารณาโทษ ทางวินัยผู้ฟ้องคดีใหม่ โดยกำหนดให้ลงโทษปลดออกจากราชการ และได้มีหนังสือลงวันที่ ๑๗ ตุลาคม ๒๕๕๗ เพื่อรายงานขอความเห็นชอบในการพิจารณาสั่งลงโทษต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ต่อมา ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้รับแจ้งมติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ในการประชุมครั้งที่ ๑๑/๒๕๕๘ เมื่อวันที่ ๑๘ พฤศจิกายน ๒๕๕๘ ที่ให้ปลดผู้ฟ้องคดีออกจากราชการตั้งแต่วันที่มิคำสั่งให้ผู้ฟ้องคดี ออกจากราชการไว้ก่อน ตามหนังสืออำเภอป่าเต๋อ ลงวันที่ ๗ มกราคม ๒๕๕๙ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงมีคำสั่งเทศบาลตำบลป่าเต๋อ ที่ ๑๕/๒๕๕๙ ลงวันที่ ๑๔ มกราคม ๒๕๕๙ ให้ปลดผู้ฟ้องคดี ออกจากราชการ และได้แจ้งคำสั่งให้ผู้ฟ้องคดีทราบ ผู้ฟ้องคดีได้มีหนังสือลงวันที่ ๑๖ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๙ อุทธรณ์คำสั่งลงโทษทางวินัยต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ส่วนกรณีที่ผู้ฟ้องคดีขอให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีคำสั่งให้ผู้ฟ้องคดีมีสิทธิได้รับเงินบำเหน็จบำนาญตั้งแต่วันที่ ๑ กันยายน ๒๕๕๕ นั้น ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เห็นว่า ผู้ฟ้องคดีรับราชการที่เทศบาลตำบลป่าเต๋อ รวมระยะเวลา ๗ ปี ๕ เดือน (นับถึงวันที่ ๓๑ สิงหาคม ๒๕๕๕) ซึ่งตามพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๐๐ แก้ไขเพิ่มเติมถึงปัจจุบัน กำหนดให้ข้าราชการส่วนท้องถิ่นมีสิทธิได้รับบำเหน็จ บำนาญด้วยเหตุดังต่อไปนี้ คือ (๑) เหตุทดแทน (๒) เหตุทุพพลภาพ (๓) เหตุสูงอายุ (๔) เหตุรับ ราชการนาน และข้าราชการส่วนท้องถิ่นซึ่งมีเวลาราชการสำหรับคำนวณบำเหน็จบำนาญไม่ถึงสิบปี บริบูรณ์มีสิทธิได้บำเหน็จ ข้าราชการส่วนท้องถิ่นซึ่งมีเวลาราชการสำหรับคำนวณบำเหน็จบำนาญ ตั้งแต่สิบปีบริบูรณ์ขึ้นไปมีสิทธิได้บำนาญ ดังนั้น กรณีของผู้ฟ้องคดีจึงไม่มีสิทธิได้รับบำเหน็จบำนาญ

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ให้การว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้รับหนังสืออุทธรณ์คำสั่งลงโทษของ ผู้ฟ้องคดีเมื่อวันที่ ๑๖ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๙ จึงได้มีหนังสือจังหวัดยศธร ลับ ที่ ยส ๐๐๒๓.๒/๒๙๐ ลงวันที่ ๑๕ มิถุนายน ๒๕๕๙ ส่งเรื่องการดำเนินการพิจารณาอุทธรณ์และร้องทุกข์ฯ ของผู้ฟ้องคดี ไปให้ประธานคณะกรรมการพิจารณาการอุทธรณ์และร้องทุกข์ ต่อมา ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้รับหนังสือลงวันที่ ๒๓ กรกฎาคม ๒๕๕๙ ขอทราบผลการพิจารณาวินิจฉัยอุทธรณ์คำสั่ง

/ลงโทษ...

ลงโทษทางวินัยของผู้ฟ้องคดี ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จึงได้มีหนังสือจังหวัดยศธร ที่ ยส ๐๐๒๓.๒/๔๑๖ ลงวันที่ ๒๒ สิงหาคม ๒๕๕๙ และหนังสือจังหวัดยศธร ลับ ที่ ยส ๐๐๒๓.๒/๔๑๗ ลงวันที่ ๒๒ สิงหาคม ๒๕๕๙ ซึ่งแจ้งข้อเท็จจริงเกี่ยวกับการดำเนินการพิจารณาอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดี ให้ผู้ฟ้องคดีทราบว่า ปัจจุบันการดำเนินการพิจารณาอุทธรณ์และร้องทุกข์อยู่ในชั้นการพิจารณาของคณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์และร้องทุกข์ คาดว่าจะพิจารณาแล้วเสร็จภายในเดือน สิงหาคม ๒๕๕๙ จากนั้นผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้พิจารณาเรื่องอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีในการประชุมครั้งที่ ๙/๒๕๕๙ เมื่อวันที่ ๒๙ กันยายน ๒๕๕๙ เห็นว่า ขั้นตอนการดำเนินการทางวินัยกับผู้ฟ้องคดีถูกต้องตามที่กฎหมายกำหนดไว้แล้ว และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้เคยมีมติในการประชุมครั้งที่ ๕/๒๕๕๗ เมื่อวันที่ ๑๖ พฤษภาคม ๒๕๕๗ ว่า คณะกรรมการสอบสวนวินัยและนายกเทศมนตรี ตำบลป่าติวสั่งลงโทษลดขั้นเงินเดือน ๑ ขั้น ไม่เป็นไปตามมาตรฐานโทษทางวินัย เนื่องจากกรณีเจ้าหน้าที่ของรัฐมีความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด ถือเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง ฐานประพฤติด้อย่างร้ายแรงตามข้อ ๑๙ วรรคสอง จึงมีมติแจ้งให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ พิจารณาทบทวนการสั่งลงโทษให้เป็นไปตามแนวทางที่ ก.ท. และ ก.พ. กำหนด และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ทบทวนความเห็นแล้วว่า เจ้าหน้าที่ของรัฐเกี่ยวข้องกับยาเสพติดถือเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง มีความเห็นควรลงโทษปลดออกจากราชการ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ มีมติในการประชุมครั้งที่ ๑๑/๒๕๕๘ ลงวันที่ ๑๘ พฤศจิกายน ๒๕๕๘ ว่า ผู้ฟ้องคดีกระทำความผิดวินัยอย่างร้ายแรงฐานประพฤติด้อย่างร้ายแรง ข้อต่อสู้ของผู้ฟ้องคดีเป็นข้ออ้างที่เลื่อนลอยไม่อาจหักล้างข้อเท็จจริงตามคำพิพากษาของศาลจังหวัดยศธรได้ จึงมีมติเห็นชอบให้ลงโทษปลดออกจากราชการ การสั่งลงโทษลดขั้นเงินเดือนจึงไม่มีผลตามกฎหมาย เพราะถูกยกเลิกโดยมติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ แล้ว การสอบสวนวินัยเป็นไปตามประกาศคณะกรรมการพนักงานเทศบาลจังหวัดยศธร เรื่อง หลักเกณฑ์และเงื่อนไขในการสอบสวน การลงโทษทางวินัย การให้ออกจากราชการ การอุทธรณ์ และการร้องทุกข์ ลงวันที่ ๒๔ ธันวาคม ๒๕๔๔ แล้ว พร้อมทั้งมีมติเป็นเอกฉันท์ให้ยกอุทธรณ์ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จึงแจ้งผลการพิจารณาเรื่องดังกล่าวให้ผู้ฟ้องคดีและผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ทราบ ตามหนังสือจังหวัดยศธร ลับ ที่ ยส ๐๐๒๓.๒/๒๒ ลงวันที่ ๑๐ พฤศจิกายน ๒๕๕๙ และหนังสือจังหวัดยศธร ลับ ที่ ยส ๐๐๒๓.๒/๒๕ ลงวันที่ ๑๐ พฤศจิกายน ๒๕๕๙ ตามลำดับ สำหรับกรณีผู้ฟ้องคดีถูกกล่าวหาว่ากระทำความผิดอาญารัฐธรรมนูญมียาเสพติดให้โทษประเภท ๑ (ยาบ้า) ไว้ในครอบครองโดยผิดกฎหมาย ศาลจังหวัดยศธรได้มีคำพิพากษาคดีหมายเลขดำที่ ๓๖๖/๒๕๕๕ คดีหมายเลขแดงที่ ๙๙๘/๒๕๕๕ เมื่อวันที่ ๑๙ มิถุนายน ๒๕๕๕ ว่า ผู้ฟ้องคดีมีความผิดตามพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. ๒๕๒๒ มาตรา ๑๕ วรรคหนึ่ง มาตรา ๖๗ และมาตรา ๑๐๒ ผู้ฟ้องคดีให้การรับสารภาพ จึงเห็นควรรอการกำหนดโทษไว้มีกำหนด ๑ ปี ริบของกลาง ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ เห็นว่า ผู้ฟ้องคดีกระทำความผิดฐานมียาเสพติดให้โทษประเภท ๑ (ยาบ้า) ไว้ในครอบครอง เป็นความผิดวินัย

/อย่างร้ายแรง...

อย่างร้ายแรง สำหรับหลักเกณฑ์การให้โอกาสผู้ติดเชื้อเอดส์ คนพิการ และผู้เสพ/ผู้ติดยาเสพติด ซึ่งพ้นจากสภาพการใช้จ่ายเสพติดเข้าทำงานหรือรับการศึกษาต่อในหน่วยงานภาครัฐ เมื่อพิจารณาจากข้อเท็จจริงและแนวทางดังกล่าวเห็นได้ว่า ผู้ฟ้องคดียังไม่เข้าหลักเกณฑ์การให้โอกาสผู้ติดเชื้อเอดส์ คนพิการ และผู้เสพ/ผู้ติดยาเสพติด ซึ่งพ้นจากสภาพการใช้จ่ายเสพติดเข้าทำงานหรือรับการศึกษาต่อในหน่วยงานภาครัฐตามมติคณะรัฐมนตรี เนื่องจากผู้ฟ้องคดีไม่ได้แสดงเอกสารหลักฐานที่แสดงให้เห็นเชื่อได้ว่าผู้ฟ้องคดีมีสถานะว่าพ้นจากสภาพการใช้จ่ายเสพติดหรือได้ผ่านการบำบัดรักษาจากทางราชการหรือสถานบำบัดรักษาที่ได้รับการรับรองจากทางราชการโดยได้รับการรับรองจากแพทย์หรือสถานบำบัดนั้นๆ ที่แสดงให้เห็นว่าสามารถปฏิบัติหน้าที่ได้เพื่อประกอบการพิจารณาของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒

ศาลปกครองชั้นต้นมีคำสั่งเพิกถอนกระบวนการพิจารณาที่ศาลมีคำสั่ง ลงวันที่ ๕ ตุลาคม ๒๕๕๙ รับคำฟ้องไว้พิจารณาและกระบวนการพิจารณาอื่นทั้งหมดหลังจากนั้น และมีคำสั่งไม่รับคำฟ้องไว้พิจารณาให้จำหน่ายคดีออกจากสารบบความ ผู้ฟ้องคดีอุทธรณ์คำสั่งดังกล่าวต่อศาลปกครองสูงสุด ต่อมา ศาลปกครองสูงสุดมีคำสั่งที่ คบ. ๘๖/๒๕๖๓ ลงวันที่ ๑๗ มิถุนายน ๒๕๖๓ กลับคำสั่งของศาลปกครองชั้นต้นเป็นให้รับคำฟ้องไว้พิจารณา

ผู้ฟ้องคดี ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ชี้แจงข้อเท็จจริงตามคำสั่งศาลว่า ผู้ฟ้องคดีขอถือเอาคำคัดค้านคำให้การและเอกสารประกอบคำคัดค้านคำให้การที่ยื่นต่อศาลไว้แล้ว เป็นคำคัดค้านคำให้การของผู้ฟ้องคดี ยกเว้นคำคัดค้านคำให้การและเอกสารประกอบคำคัดค้านคำให้การในส่วนที่เกี่ยวกับคำวินิจฉัยอุทธรณ์ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ที่แจ้งตามหนังสือจังหวัดยโสธร ที่ ยส ๐๐๒๓.๒/๒๒ ลงวันที่ ๑๐ พฤศจิกายน ๒๕๕๙ เนื่องจากเป็นข้อเท็จจริงใหม่ต่างจากคำฟ้องเดิม ส่วนผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ขอถือเอาคำให้การ คำให้การเพิ่มเติม พร้อมเอกสารประกอบที่ยื่นต่อศาลไว้แล้ว เป็นคำให้การและคำให้การเพิ่มเติมของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒

ศาลปกครองชั้นต้นวินิจฉัยว่า มีประเด็นที่จะต้องพิจารณา ๒ ประเด็น ประเด็นที่ ๑ การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีคำสั่งเทศบาลตำบลป่าติ้ว ที่ ๑๕/๒๕๕๙ ลงวันที่ ๑๔ มกราคม ๒๕๕๙ ลงโทษปลดผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ เป็นการกระทำที่ชอบด้วยกฎหมายหรือไม่ เห็นว่า ขั้นตอนการดำเนินการทางวินัยกับผู้ฟ้องคดีถูกต้องตามรูปแบบ ขั้นตอน หรือวิธีการอันเป็นสาระสำคัญที่กฎหมายกำหนดแล้ว สำหรับกรณีของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ รายงานขอความเห็นชอบพิจารณาโทษผู้ฟ้องคดีในความผิดวินัยอย่างไม่ร้ายแรง แต่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ พิจารณาผลการสอบสวนแล้วเห็นว่า การกระทำของผู้ฟ้องคดีเป็นความวินัยอย่างร้ายแรง จึงให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ทบทวนการพิจารณาโทษผู้ฟ้องคดี นั้นกรณีดังกล่าวเป็นเรื่องที่ผู้มีอำนาจพิจารณาสำนวนการสอบสวนทางวินัยมีความเห็นในข้อกฎหมายเกี่ยวกับการกระทำผิดวินัยของผู้ฟ้องคดีแตกต่างกัน แต่ข้อเท็จจริงเกี่ยวกับการกระทำผิดดังกล่าว

/ยังเป็น...

ยังเป็นข้อเท็จจริงเดียวกัน ดังนั้น เมื่อข้อเท็จจริงที่ผู้ฟ้องคดีถูกกล่าวหาว่ากระทำผิดอาญาในเรื่องมียาเสพติดให้โทษประเภทที่ ๑ (ยาบ้า) ไว้ในครอบครองโดยผิดกฎหมายนั้น ผู้ฟ้องคดีได้มีโอกาสได้โต้แย้งแสดงพยานหลักฐานแก้ข้อกล่าวหาดังกล่าวไปแล้ว ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จึงไม่มีความจำเป็นต้องกำหนดประเด็นให้มีการสอบสวนเพิ่มเติมและให้โอกาสผู้ฟ้องคดีทราบข้อกล่าวหาเพิ่มเติมและมีโอกาสโต้แย้งแสดงพยานหลักฐานในกรณีดังกล่าวแต่อย่างใด

สำหรับปัญหาว่าผู้ฟ้องคดีกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง ฐานกระทำการอันได้ชื่อว่าเป็นผู้ประพฤติชั่วอย่างร้ายแรง โดยมีพฤติการณ์เป็นผู้ครอบครองยาเสพติดให้โทษประเภท ๑ (ยาบ้า) โดยผิดกฎหมายหรือไม่ เห็นว่า คณะกรรมการสอบสวนทางวินัยได้รวบรวมพยานหลักฐาน ได้แก่ รายงานเหตุการณ์ข้าราชการต้องคดีอาญาและบันทึกการจับกุม ลงวันที่ ๑๐ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๕ หนังสือตรวจสอบข้อเท็จจริง ลงวันที่ ๑๔ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๕ หนังสือรายงานกรณีพนักงานประจำต้อหากคดีอาญา ลงวันที่ ๑๖ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๕ และบันทึกรายงานเบื้องต้นกรณีพนักงานเทศบาลเกี่ยวข้องกับยาเสพติด ลงวันที่ ๒๘ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๕ ซึ่งตามหนังสือรายงานกรณีพนักงานประจำต้อหากคดีอาญาของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ลงวันที่ ๑๖ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๕ ที่รายงานต่อนายอำเภอป่าตอง กรณีที่ผู้ฟ้องคดีถูกเจ้าหน้าที่ตำรวจสถานีตำรวจภูธรป่าตองจับกุมตัว ด้ระบุพฤติการณ์ว่า ผู้ฟ้องคดีถูกจับกุมเมื่อวันที่ ๙ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๕ เวลาประมาณ ๑๗.๓๐ นาฬิกา โดยเจ้าหน้าที่ตำรวจชุดจับกุม ได้ออกตรวจพื้นที่รับผิดชอบในเขตตำบลโคกนาโก พบผู้ฟ้องคดีกำลังเดินอยู่บนถนนท่าทางลักษณะมีพืชรู เมื่อเห็นเจ้าหน้าที่ตำรวจได้ทั้งสิ่งของมีลักษณะเป็นถุงพลาสติกลงบนพื้นถนนห่างจากตัวผู้ฟ้องคดีประมาณ ๑ เมตร เจ้าหน้าที่จึงนำมาตรวจสอบเบื้องต้นพบว่าเป็นยาบ้า ลักษณะเป็นเม็ดกลมแบนสีส้มจำนวน ๑ เม็ด และลักษณะแตกเป็นชิ้นสีส้ม จำนวน ๑๑ ชิ้น หลังจากนั้น ได้ทำการตรวจค้นตัวผู้ฟ้องคดีแต่ไม่พบสิ่งผิดกฎหมาย จึงได้นำตัวผู้ฟ้องคดีไปตรวจปัสสาวะเพื่อหาสารเสพติด ผลการตรวจเบื้องต้น ไม่พบสารเสพติดให้โทษแต่อย่างใด จึงแจ้งข้อกล่าวหาให้ผู้ฟ้องคดีทราบว่ามียาเสพติดให้โทษประเภทที่ ๑ (ยาบ้า) ไว้ในครอบครองโดยไม่ได้รับอนุญาต ส่วนการดำเนินคดีอาญากับผู้ฟ้องคดีนั้น ในชั้นสอบสวนของพนักงานสอบสวนผู้ฟ้องคดีให้การปฏิเสธข้อกล่าวหาดังกล่าว แต่เมื่อมีการฟ้องคดีต่อศาลจังหวัดยโสธร ผู้ฟ้องคดีได้ให้การรับสารภาพต่อศาลว่าได้กระทำความผิดตามฟ้องของโจทก์ ศาลจังหวัดยโสธร จึงได้มีคำพิพากษาคดีอาญา คดีหมายเลขดำที่ ๓๖๖/๒๕๕๕ หมายเลขแดงที่ ๙๙๘/๒๕๕๕ ระหว่าง พนักงานอัยการจังหวัดยโสธร โจทก์ กับผู้ฟ้องคดี จำเลย เมื่อวันที่ ๑๙ มิถุนายน ๒๕๕๕ ว่า ผู้ฟ้องคดีมีความผิดตามพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. ๒๕๒๒ ให้รอการกำหนดโทษไว้ ๑ ปี จากข้อเท็จจริงจากพยานหลักฐานประกอบกับ คำรับสารภาพของผู้ฟ้องคดีต่อศาลจังหวัดยโสธร มีน้ำหนักมั่นคงให้เชื่อได้ว่าผู้ฟ้องคดีมียาเสพติดให้โทษประเภท ๑ (ยาบ้า) ไว้ในความครอบครองโดยผิดกฎหมายจริง ส่วนพยานฝ่ายผู้ฟ้องคดีจำนวน ๘ คน นั้น เป็นผู้บังคับบัญชา ผู้ใต้บังคับบัญชา เพื่อนร่วมงาน เป็นญาติหรือผู้ที่ผู้ฟ้องคดีรู้จัก

/ยอมให้...

ยอมให้ถ้อยคำที่เป็นประโยชน์แก่ผู้ฟ้องคดี อีกทั้งไม่เป็นประจักษ์พยาน รวมทั้งถ้อยคำมีลักษณะเป็นการยืนยันลอยๆ ว่าผู้ฟ้องคดีไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับยาเสพติด กรณีจึงไม่มีน้ำหนักน่าเชื่อถือ ไม่อาจรับฟังได้ พฤติการณ์การครอบครองยาเสพติดให้โทษประเภท ๑ (ยาบ้า) ของผู้ฟ้องคดีโดยไม่ได้รับอนุญาตอันเป็นการครอบครองโดยผิดกฎหมาย เป็นการกระทำที่ทำให้เสื่อมเสียเกียรติศักดิ์ของตำแหน่งหน้าที่ราชการ การกระทำในลักษณะดังกล่าวจึงถือได้ว่าเป็นการประพฤติชั่วอย่างร้ายแรง ส่วนหนังสือสำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรี เรื่อง การปรับปรุงมติคณะรัฐมนตรีเกี่ยวกับเรื่องการให้โอกาสผู้ติดเชื่อเฮโรอีน คนพิการ และผู้เสพ/ผู้ติดยาเสพติดซึ่งพ้นจากสภาพการใช้ยาเสพติดเข้าทำงานหรือรับการศึกษาต่อในหน่วยงานภาครัฐ ลงวันที่ ๒๘ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๐ โดยมติคณะรัฐมนตรีตามหนังสือดังกล่าวมิใช่กฎหมาย เป็นเพียงแนวทางในการให้โอกาสแก่ผู้ติดเชื่อเฮโรอีน คนพิการ และผู้เสพ/ผู้ติดยาเสพติดซึ่งพ้นจากสภาพการใช้ยาเสพติดโดยรวมเท่านั้น ไม่ใช่เป็นบทบังคับเด็ดขาดแก่ทุกกรณี ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงสามารถลงโทษทางวินัยโดยปลดผู้ฟ้องคดี ออกจากราชการได้ คำสั่งเทศบาลตำบลป่าต้ว ที่ ๑๕/๒๕๕๔ ลงวันที่ ๑๔ มกราคม ๒๕๕๔ ที่ลงโทษปลดผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ จึงเป็นการกระทำที่ชอบด้วยกฎหมายแล้ว สำหรับกรณีผู้ฟ้องคดีรับสารภาพในชั้นศาล นั้น เห็นว่า ผู้ฟ้องคดีเป็นข้าราชการระดับ ๕ ซึ่งถือว่ารับราชการมาเป็นเวลานานพอสมควร ย่อมมีความรู้ความเข้าใจถึงข้อหาที่เจ้าหน้าที่ตำรวจผู้จับกุมแจ้งให้ทราบ และข้อหาที่ใช้ในการพิจารณาของศาล รวมทั้งผลที่จะตามมาทั้งทางอาญาและทางวินัย ดังนั้น หากผู้ฟ้องคดีไม่ได้มียาเสพติดให้โทษประเภทที่ ๑ (ยาบ้า) ไว้ในครอบครองจริง ก็ไม่มีเหตุที่ผู้ฟ้องคดีจะต้องให้ถ้อยคำรับสารภาพต่อศาล

สำหรับมติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ในการประชุมครั้งที่ ๑๑/๒๕๕๕ เมื่อวันที่ ๑๘ พฤศจิกายน ๒๕๕๕ ที่เห็นชอบให้ลงโทษปลดผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ มติดังกล่าวเป็นการพิจารณาทางปกครองหากได้ก่อให้เกิดความเดือดร้อนหรือเสียหาย หรืออาจจะเดือดร้อนหรือเสียหายโดยมิอาจหลีกเลี่ยงได้แก่ผู้ฟ้องคดีแต่อย่างใด ส่วนกรณีว่าผู้ฟ้องคดีมีสิทธิได้รับบำเหน็จบำนาญ นับแต่วันที่ ๑ กันยายน ๒๕๕๕ เป็นต้นไป หรือไม่ นั้น เห็นว่า ผู้ฟ้องคดีเริ่มรับราชการเมื่อวันที่ ๑ มีนาคม ๒๕๔๘ และถูกผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีคำสั่งปลดออกจากราชการตั้งแต่วันที่ ๑ กันยายน ๒๕๕๕ ซึ่งเป็นวันที่ผู้ฟ้องคดีถูกสั่งให้ออกจากราชการไว้ก่อนเพื่อรอผลการสอบสวน รวมระยะเวลาที่ผู้ฟ้องคดีรับราชการจำนวน ๗ ปี ๕ เดือน ไม่ครบสิบปีบริบูรณ์ จึงไม่เข้าเงื่อนไขตามข้อกำหนดดังกล่าวที่จะมีสิทธิได้รับบำเหน็จ จึงไม่มีเหตุที่ศาลจะต้องให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีคำสั่งให้ผู้ฟ้องคดีมีสิทธิได้รับบำเหน็จบำนาญตามคำขอของผู้ฟ้องคดีแต่อย่างใด

ประเด็นที่สอง ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ พิจารณาอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีล่าช้าเกินสมควรหรือไม่ เห็นว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จะต้องพิจารณาอุทธรณ์ให้แล้วเสร็จภายในวันที่ ๑๖ พฤษภาคม ๒๕๕๕ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ไม่พิจารณาอุทธรณ์ดังกล่าวให้แล้วเสร็จภายในระยะเวลาที่กำหนด

/จึงเป็นการ...

จึงเป็นการพิจารณาอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีล่าช้าเกินสมควร อย่างไรก็ตาม เมื่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้ทำการพิจารณาวินิจฉัยอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีแล้วในการประชุมครั้งที่ ๙/๒๕๕๙ เมื่อวันที่ ๒๙ กันยายน ๒๕๕๙ โดยได้มีมติให้ยกอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดี และได้แจ้งมติดังกล่าวให้ผู้ฟ้องคดีทราบตามหนังสือจังหวัดยศธ ที่ ยส ๐๐๒๓.๒/๒๒ ลงวันที่ ๑๐ พฤศจิกายน ๒๕๕๙ ดังนั้น จึงไม่มีเหตุที่ศาลจะต้องกำหนดค่าบังคับให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ พิจารณาอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีให้แล้วเสร็จและแจ้งผลการพิจารณาอุทธรณ์ให้ผู้ฟ้องคดีทราบตามคำขอผู้ฟ้องคดีอีกแต่อย่างใด

ศาลปกครองชั้นต้นพิพากษายกฟ้อง

ผู้ฟ้องคดีอุทธรณ์ว่า ตามประกาศคณะกรรมการพนักงานเทศบาลจังหวัดยศธ เรื่อง หลักเกณฑ์และเงื่อนไขในการสอบสวน การลงโทษทางวินัย การให้ออกจากราชการ การอุทธรณ์ และการร้องทุกข์ ลงวันที่ ๒๔ ธันวาคม ๒๕๔๔ ในส่วนของขั้นตอนที่กำหนดให้คณะกรรมการสอบสวนเรียกผู้ถูกกล่าวหามาพบแล้วให้แจ้งข้อกล่าวหาและสรุปพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหาให้ทราบถึงวัน เวลา สถานที่ และการกระทำที่สนับสนุนข้อกล่าวหา และให้บันทึกสาระสำคัญตามแบบ ส.ว.๓ ให้ผู้ถูกกล่าวหา ลงชื่อ วัน เดือน ปี ที่รับทราบไว้เป็นหลักฐาน เมื่อดำเนินการดังกล่าวแล้ว ให้คณะกรรมการถามผู้ถูกกล่าวหาว่าจะยื่นคำชี้แจงแก้ข้อกล่าวหา เป็นหนังสือหรือไม่ ซึ่งในขั้นตอนดังกล่าวนี้ผู้ฟ้องคดีได้ให้คำชี้แจงเป็นบันทึกถ้อยคำเมื่อวันที่ ๑๒ เมษายน ๒๕๕๕ แต่ไม่ได้รับแจ้งให้แก้ข้อกล่าวหาเป็นหนังสือตามที่กำหนดไว้ในประกาศ รวมทั้งขณะให้คำชี้แจงครั้งแรกนั้น ศาลจังหวัดยศธยังไม่มีคำพิพากษาในคดีที่เกี่ยวกับผู้ฟ้องคดีถูกกล่าวหา ต่อมา เมื่อวันที่ ๑๙ มิถุนายน ๒๕๕๕ ศาลจังหวัดยศธได้มีคำพิพากษาว่า ผู้ฟ้องคดีมีความผิดตามพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. ๒๕๒๒ แต่ผู้ฟ้องคดีให้การรับสารภาพ จึงให้การกำหนดโทษไว้ ๑ ปี คณะกรรมการสอบสวนได้ให้โอกาสผู้ฟ้องคดีให้ถ้อยคำเพิ่มเติม ตามแบบ ส.ว.๔ แล้ว ผู้ฟ้องคดีได้แสดงเหตุแห่งการรับสารภาพต่อศาลในเบื้องต้นปรากฏในแบบ ส.ว.๔ แล้ว แต่ผู้ฟ้องคดีไม่ได้รับโอกาสให้นำสืบแก้ข้อกล่าวหาและแสดงพยานหลักฐานเพิ่มหรือชี้แจงเหตุแห่งการรับสารภาพว่าในการพิจารณาคดีของศาลจังหวัดยศธ เนื่องจากผู้ฟ้องคดีประสงค์ให้คดีเสร็จสิ้นไปโดยเร็วและเชื่อว่าไม่ต้องโทษทางอาญาจึงได้รับสารภาพไปตามแนวทางที่นายความแนะนำ ซึ่งต่อมา ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้รายงานการดำเนินการทางวินัยไปยังผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ว่า ผู้ฟ้องคดียังไม่ได้กระทำการใดๆ เกี่ยวข้องกับยาเสพติดทั้งทางตรงและทางอ้อมตามข้อสันนิษฐานของกฎหมายอันได้ชื่อว่าประพฤติก่อร้ายแรง จึงเห็นควรลงโทษลดชั้นเงินเดือนหนึ่งชั้น และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้ส่งเรื่องให้คณะกรรมการพิจารณาดำเนินการทางวินัยและการให้ออกจากราชการพิจารณาแล้ว ให้ทบทุนค่าสั่งและมีความเห็นในสำนวนการสอบสวน โดยให้พิจารณาโทษของผู้ถูกกล่าวหาตามแนวทางที่ ก.ท. และ ก.พ. กำหนด ซึ่งในขั้นตอนนี้คณะกรรมการสอบสวนทางวินัยต้องพิจารณาเหตุแห่งการรับสารภาพในศาลจังหวัดยศธและเหตุแห่งการครอบครอง

/ยาเสพติด...

ยาเสพติดซึ่งเกิดขึ้นภายหลังการสอบสวนครั้งแรกด้วย ดังนั้น จึงต้องให้โอกาสแก่ผู้ฟ้องคดีซึ่งเป็น ผู้ถูกกล่าวหาได้นำสืบแสดงหลักฐานต่างๆ ที่เกี่ยวข้อง และต้องเป็นไปตามแนวทางที่ ก.พ. กำหนด เรื่องให้โอกาสผู้ติดเอดส์ คนพิการ และผู้เสพ/ผู้ติดยาเสพติดซึ่งพ้นจากสภาพการใช้ยาเสพติด ซึ่งเป็น แนวทางที่ ก.พ. กำหนดก่อนที่พิจารณาโทษของผู้ฟ้องคดี แต่ผู้ฟ้องคดีก็ไม่ได้รับการสอบสวนและ การพิจารณาที่สอดคล้องแนวทางดังกล่าว ก่อนการเสนอให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ พิจารณาเพื่อมีมติให้ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีคำสั่ง ขั้นตอนการสอบสวนทางวินัยดังกล่าวจึงไม่สอดคล้องกฎหมาย ส่วนการที่ ศาลปกครองชั้นต้นเห็นว่า ผู้ฟ้องคดีครอบครองยาเสพติดให้โทษประเภท ๑ (ยาบ้า) นั้น เป็นเพียงการปรากฏในขั้นตอนสุดท้ายที่ปรากฏผลว่ามีการครอบครองเท่านั้น แต่กรณีจะเป็น ความผิดวินัยร้ายแรงหรือไม่นั้น ต้องพิจารณาเหตุแห่งการครอบครองด้วย ซึ่งผู้ที่เกี่ยวข้องกับยาเสพติด ล้วนจะต้องมีการครอบครองยาเสพติดเป็นองค์ประกอบเหมือนกันทุกรายจึงจะมีการใช้ยาเสพติดได้ ดังนั้น จึงต้องพิจารณาเหตุแห่งการครอบครองด้วย ซึ่งผู้ฟ้องคดีได้แจ้งต่อศาลจังหวัดยศธรว่าจะ นำไปวิจัย เพื่อต้องการทราบว่าเป็นยาเสพติดให้โทษประเภท ๑ (ยาบ้า) จริงหรือไม่ และตั้งใจว่า หากเป็นยาเสพติดให้โทษประเภท ๑ (ยาบ้า) จริงก็จะรายงานผู้บังคับบัญชาตามลำดับชั้นต่อไป เนื่องจาก ในเบื้องต้นยังไม่ทราบว่า เป็นยาเสพติดจริงหรือไม่ แต่เมื่อถูกฟ้องต่อศาลแล้วจึงเพิ่งทราบว่าเป็น ยาเสพติดจริง จึงรับสารภาพข้อเท็จจริงเรื่องความตั้งใจดังกล่าว เหตุที่ไม่ได้ชี้แจงเพราะจะขัดกับ คำรับสารภาพเดิมที่ให้ไว้ต่อศาลจังหวัดยศธรอันเป็นแนวทางในการพิจารณาคดีอาญา การกระทำของ ผู้ฟ้องคดีจึงยังไม่ก่อให้เกิดความเสียหายแก่เกียรติศักดิ์ของตำแหน่งหน้าที่ราชการ อันจะถือว่าเป็น การประพฤติชั่วอย่างร้ายแรงแต่อย่างใด และตามที่ ก.พ. ได้กำหนดแนวทาง เรื่อง ให้โอกาสผู้ติดเชื้อเอดส์ คนพิการ และผู้เสพ/ผู้ติดยาเสพติด ซึ่งพ้นจากสภาพการใช้ยาเสพติด กำหนดไว้ให้เป็นแนวทาง ในการพิจารณาความผิดทางวินัยเป็นองค์ประกอบด้วย แม้จะไม่ใช่บทบังคับเด็ดขาดแก่ทุกกรณี ก็ไม่ควรจะละเลยเพิกเฉยไม่นำมาพิจารณาประกอบความผิดทางวินัยเพื่อให้เกิดความเป็นธรรม นอกจากนี้ ผู้ฟ้องคดีเห็นว่า พระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๐๐ มาตรา ๑๘ วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า ข้าราชการส่วนท้องถิ่นซึ่งมีเวลาราชการสำหรับ คำนวณบำเหน็จบำนาญ ไม่ถึงสิบปีบริบูรณ์มีสิทธิได้บำเหน็จ ดังนั้น แม้ผู้ฟ้องคดีมีระยะเวลารับราชการเพียง ๗ ปี ๕ เดือน ไม่ครบสิบปีบริบูรณ์ ก็ยังคงเข้าเงื่อนไขตามกฎหมายดังกล่าว ผู้ฟ้องคดีจึงเป็นผู้มีสิทธิได้รับ บำเหน็จตามประกาศคณะกรรมการพนักงานเทศบาลจังหวัดยศธร เรื่อง หลักเกณฑ์และเงื่อนไขใน การสอบสวน การลงโทษทางวินัย พ.ศ. ๒๕๕๙ ที่กำหนดให้ ผู้ถูกลงโทษปลดออกมีสิทธิได้รับบำเหน็จ บำนาญ ผู้ฟ้องคดีจึงเป็นผู้มีสิทธิได้รับบำเหน็จตามประกาศดังกล่าว

ขอให้ศาลปกครองสูงสุดพิพากษากลับคำพิพากษาของศาลปกครองชั้นต้น เป็นพิพากษาตามคำฟ้องของผู้ฟ้องคดี

/ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑...

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ยื่นคำแก้อุทธรณ์พ้นระยะเวลาตามที่ศาลกำหนด ศาลปกครองสูงสุด
ไม่รับเป็นคำแก้อุทธรณ์

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ยื่นคำแก้อุทธรณ์พ้นระยะเวลาที่ศาลกำหนด ศาลรับไว้เป็นคำชี้แจง
ความว่า การดำเนินการทางวินัยกับผู้ฟ้องคดี คณะกรรมการสอบสวนวินัยได้ดำเนินการแจ้ง
ข้อกล่าวหาเป็นหนังสือตามแบบ สว.๒ และ สว. ๓ พร้อมทั้งได้ให้โอกาสผู้ฟ้องคดีได้นำสืบ
แก้ข้อกล่าวหาและแสดงพยานหลักฐานเพิ่มหรือชี้แจงเหตุแห่งการรับสารภาพในการพิจารณาคดี
ของศาลจังหวัดยศธรแล้ว ตามแบบ สว.๔ และ สว. ๕ และเมื่อรับฟังพยานหลักฐานจากรายงาน
การสอบสวนประกอบคำรับสารภาพของผู้ฟ้องคดีต่อศาลจังหวัดยศธร ซึ่งมีน้ำหนักมั่นคง
ให้เชื่อได้ว่าผู้ฟ้องคดีมียาเสพติดให้โทษประเภท ๑ (ยาบ้า) ไว้ในครอบครองโดยผิดกฎหมายจริง
และตามระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรีว่าด้วยการป้องกันเจ้าหน้าที่ของรัฐมิให้ยุ่งเกี่ยวกับยาเสพติด
พ.ศ. ๒๕๕๒ และที่แก้ไขเพิ่มเติม และหนังสือสำนักงาน ก.จ. ก.ท. และ ก.อบต. ที่ มท ๐๘๐๙.๑/ว ๗๓๓
ลงวันที่ ๑๒ พฤษภาคม ๒๕๔๖ และหนังสือสำนักงาน ก.พ. ที่ นร ๐๗๐๙.๑/๕๓๔
ลงวันที่ ๒๑ กันยายน ๒๕๔๓ เรื่อง แนวทางการพิจารณาและลงโทษข้าราชการกระทำผิดวินัย
ซึ่ง ก.พ. เคยพิจารณาและมีแนวทางการลงโทษข้าราชการผู้เสพและผู้ครอบครองไว้ว่า
เป็นผู้กระทำความผิดวินัยอย่างร้ายแรง ฐานประพฤติก่อความผิดวินัยอย่างร้ายแรง ซึ่งเปิดโอกาสนำเหตุผลหย่อน
มาประกอบการพิจารณาได้ แต่มิให้ลดโทษต่ำกว่าปลดออกจากราชการ การดำเนินการของ
ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จึงชอบแล้ว สำหรับที่ผู้ฟ้องคดีอ้างว่า ผู้ฟ้องคดีมีสิทธิได้รับบำเหน็จ นั้น กรณีของ
ผู้ฟ้องคดีเป็นผู้ถูกปลดออกจากราชการ จึงไม่มีสิทธิได้รับบำเหน็จตามปกติตามมาตรา ๑๒
แห่งพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๐๐ แต่เป็นผู้มีสิทธิได้รับ
บำเหน็จบำนาญเสมือนว่าลาออกจากราชการ ทั้งนี้จะต้องมีคุณสมบัติมีอายุราชการครบ ๑๐ ปี
บริบูรณ์ตามมาตรา ๒๐ แห่งพระราชบัญญัติเดียวกัน และเมื่อผู้ฟ้องคดีรับราชการเมื่อวันที่ ๑
มีนาคม ๒๕๔๘ และถูกปลดออกจากราชการเมื่อวันที่ ๑ กันยายน ๒๕๕๕ รวมระยะเวลา
ที่ผู้ฟ้องคดีรับราชการ เป็นเวลา ๗ ปี ๕ เดือน จึงไม่เข้าเงื่อนไขที่จะมีสิทธิได้รับบำเหน็จ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒
เห็นว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ พิจารณาดำเนินการชอบด้วยกฎหมายแล้ว

คดีนี้ศาลปกครองสูงสุดไม่จัดให้มีการนั่งพิจารณาคดี คู่กรณีไม่ยื่นคำแถลงเป็นหนังสือ
และไม่ได้แจ้งความประสงค์ให้ศาลจัดให้มีการนั่งพิจารณาคดี โดยได้รับฟังสรุปข้อเท็จจริงของตุลาการ
เจ้าของสำนวน และคำชี้แจงด้วยวาจาประกอบคำแถลงการณ์เป็นหนังสือของตุลาการผู้แถลงคดี

ศาลปกครองสูงสุดได้ตรวจพิจารณาหลักฐานในคำฟ้อง คำให้การ คำคัดค้าน
คำให้การ คำให้การเพิ่มเติม คำอุทธรณ์ และคำชี้แจงแล้ว

/ข้อเท็จจริง...

ข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่า ขณะที่ผู้ฟ้องคดีรับราชการเป็นพนักงานเทศบาลตำแหน่ง นักพัฒนาชุมชน ระดับ ๕ สังกัดกองการศึกษาและสวัสดิการสังคม เทศบาลตำบลป่าต้ว อำเภอป่าต้ว จังหวัดยโสธร ผู้ฟ้องคดีถูกเจ้าหน้าที่ตำรวจสถานีตำรวจภูธรป่าต้วจับกุมตัว เมื่อวันที่ ๙ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๕ เวลาประมาณ ๑๗.๓๐ นาฬิกา บริเวณถนนระหว่างบ้านโคกนาโก - บ้านดงสว่าง ตำบลโคกนาโก อำเภอป่าต้ว จังหวัดยโสธร เนื่องจากมียาเสพติดให้โทษประเภท ๑ (ยาบ้า) ไว้ในครอบครองจำนวน ๑ เม็ด และที่แตกเป็นชิ้นอีก ๑๑ ชิ้น น้ำหนักรวม ๐.๔๓๕ กรัม สถานีตำรวจภูธรป่าต้วจึงมีหนังสือลงวันที่ ๑๐ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๕ แจ้งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ทราบ การจับกุมดังกล่าว ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงมีคำสั่งเทศบาลตำบลป่าต้ว ที่ ๒๒/๒๕๕๕ ลงวันที่ ๑๓ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๕ แต่งตั้งคณะกรรมการตรวจสอบข้อเท็จจริงกรณีการรายงานเหตุการณ์ ข้าราชการต้อคดีอาญา ซึ่งคณะกรรมการดังกล่าวได้รายงานผลการตรวจสอบข้อเท็จจริง ต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เมื่อวันที่ ๑๕ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๕ ว่า ผู้ฟ้องคดีเป็นผู้ต้องหาในคดีมียาเสพติด ให้โทษ ประเภทที่ ๑ (ยาบ้า) จริง เห็นควรแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนทางวินัยผู้ฟ้องคดี ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงมีคำสั่งเทศบาลตำบลป่าต้ว ที่ ๓๒/๒๕๕๕ ลงวันที่ ๒๗ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๕ แต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนทางวินัยผู้ฟ้องคดี คณะกรรมการสอบสวนทางวินัยได้แจ้ง ข้อกล่าวหาให้ผู้ฟ้องคดีทราบตามบันทึกการแจ้งและรับทราบข้อกล่าวหา (สว.๒) ลงวันที่ ๑๒ มีนาคม ๒๕๕๕ โดยผู้ฟ้องคดีได้ลงลายมือชื่อรับทราบข้อกล่าวหาในบันทึกดังกล่าวในวันเดียวกัน พร้อมทั้งได้แจ้งข้อกล่าวหาและสรุปพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหาให้ผู้ฟ้องคดีทราบตาม บันทึกการแจ้งและรับทราบข้อกล่าวหาและสรุปพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหา (สว.๓) ลงวันที่ ๑๒ เมษายน ๒๕๕๕ และสรุปพยานเอกสารและพยานบุคคลให้ผู้ฟ้องคดีทราบ โดยผู้ฟ้องคดี ได้ลงลายมือชื่อรับทราบข้อกล่าวหาและสรุปพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหาในบันทึก ดังกล่าวในวันเดียวกัน จากนั้นผู้ฟ้องคดีได้ให้ถ้อยคำต่อคณะกรรมการสอบสวนทางวินัยเมื่อวันที่ ๑๒ เมษายน ๒๕๕๕ ปฏิเสธข้อกล่าวหาว่ายาเสพติดไม่ใช่ของผู้ฟ้องคดี ส่วนการดำเนินคดีอาญา ผู้ฟ้องคดีได้ให้การรับสารภาพต่อศาลว่าได้กระทำความผิดตามคำฟ้องของโจทก์ ศาลจังหวัดยโสธร จึงได้มีคำพิพากษาคดีอาญา ในคดีหมายเลขดำที่ ๓๖๖/๒๕๕๕ หมายเลขแดงที่ ๙๙๘/๒๕๕๕ เมื่อวันที่ ๑๙ มิถุนายน ๒๕๕๕ ว่า ผู้ฟ้องคดีมีความผิดตามพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. ๒๕๒๒ มาตรา ๑๕ วรรคหนึ่ง มาตรา ๖๗ และมาตรา ๑๐๒ ผู้ฟ้องคดีให้การรับสารภาพ จึงให้รอกำหนดโทษไว้ ๑ ปี ต่อมา ผู้ฟ้องคดีได้ไปให้ถ้อยคำเพิ่มเติมต่อคณะกรรมการ สอบสวนทางวินัยอีกครั้ง เมื่อวันที่ ๒๗ กรกฎาคม ๒๕๕๕ ว่า การที่ผู้ฟ้องคดีรับสารภาพต่อศาล จังหวัดยโสธรเพราะหลงเชื่อทนายความ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงมีคำสั่งเทศบาลตำบลป่าต้ว ที่ ๑๓๕/๒๕๕๕ ลงวันที่ ๑๗ สิงหาคม ๒๕๕๕ ให้ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการไว้ก่อน เพื่อรอฟังผล การสอบสวน โดยให้มีผลตั้งแต่วันที่ ๑ กันยายน ๒๕๕๕ เป็นต้นไป และเมื่อคณะกรรมการ

/สอบสวน...

สอบสวนทางวินัยทำการสอบสวนแล้วเสร็จได้มีบันทึก (สว.๖) ลงวันที่ ๒๓ สิงหาคม ๒๕๕๕ รายงานการสอบสวนความผิดทางวินัยเสนอต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ว่า ผู้ฟ้องคดียังไม่ได้กระทำการใดๆ ที่เกี่ยวข้องกับยาเสพติดทั้งทางตรงและทางอ้อม ตามข้อสันนิษฐานของกฎหมายอันได้ชื่อว่า เป็นผู้ประพฤติชั่วอย่างร้ายแรง จึงเห็นควรลงโทษลดขั้นเงินเดือนผู้ฟ้องคดีหนึ่งขั้น ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ พิจารณาแล้วเห็นชอบตามที่คณะกรรมการสอบสวนทางวินัยเสนอ จึงได้มีหนังสือลงวันที่ ๒๗ สิงหาคม ๒๕๕๕ รายงานขอความเห็นชอบต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ต่อมา ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้มีมติในการประชุมครั้งที่ ๕/๒๕๕๗ เมื่อวันที่ ๑๖ พฤษภาคม ๒๕๕๗ ให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ พิจารณาทบทวนการสั่งและมีความเห็นในสำนวนการสอบสวน โดยให้พิจารณาโทษของผู้ฟ้องคดี ตามแนวทางที่ ก.ท. และ ก.พ. กำหนด ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้พิจารณาทบทวนแล้วเห็นว่า ผู้ฟ้องคดี กระทำผิดวินัยร้ายแรง จึงเห็นควรลงโทษปลดออกจากราชการ และได้มีหนังสือลงวันที่ ๑๗ ตุลาคม ๒๕๕๗ ถึงอำเภอป่าต้ว ส่งเรื่องขอความเห็นชอบในการสั่งลงโทษต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จึงได้ส่งเรื่องดังกล่าวให้คณะอนุกรรมการพิจารณาการดำเนินการทางวินัย และให้ออกจากราชการของพนักงานเทศบาลพิจารณา ซึ่งคณะอนุกรรมการดังกล่าวพิจารณาแล้ว ได้เสนอความเห็นต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ว่า ควรลงโทษปลดผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ ต่อมา ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ในการประชุมครั้งที่ ๑๑/๒๕๕๘ เมื่อวันที่ ๑๘ พฤศจิกายน ๒๕๕๘ เห็นว่า ผู้ฟ้องคดีกระทำความผิดตามข้อกล่าวหาจริง เป็นการกระทำความผิดวินัยร้ายแรงฐานประพฤติชั่ว อย่างร้ายแรง จึงมีมติให้ปลดผู้ฟ้องคดีออกจากราชการตั้งแต่วันที่ที่มีคำสั่งให้ผู้ฟ้องคดีออกจาก ราชการไว้ก่อน ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงมีคำสั่งเทศบาลตำบลป่าต้ว ที่ ๑๕/๒๕๕๙ ลงวันที่ ๑๔ มกราคม ๒๕๕๙ ให้ปลดผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ โดยให้มีผลตั้งแต่วันที่ ๑ กันยายน ๒๕๕๕ ซึ่งเป็นวันที่มีคำสั่งให้ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการไว้ก่อนตามมติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ และได้มี หนังสือลงวันที่ ๑๘ มกราคม ๒๕๕๙ รายงานการลงโทษทางวินัยต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ นายอำเภอป่าต้ว และแจ้งผู้ฟ้องคดีทราบ ตามลำดับ ผู้ฟ้องคดีได้รับทราบคำสั่งเมื่อวันที่ ๑๙ มกราคม ๒๕๕๙ จึงมีหนังสือลงวันที่ ๑๖ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๙ อุทธรณ์คำสั่งดังกล่าวต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ แต่ไม่ได้รับ แจ้งผลการพิจารณาอุทธรณ์ จึงนำคดีมาฟ้องต่อศาล ขอให้ศาลมีคำพิพากษาหรือคำสั่งให้เพิกถอน คำสั่งเทศบาลตำบลป่าต้ว ที่ ๑๕/๒๕๕๙ ลงวันที่ ๑๔ มกราคม ๒๕๕๙ ลงโทษปลดออกจาก ราชการ และมีคำสั่งรับผู้ฟ้องคดีกลับเข้ารับราชการในตำแหน่งและสังกัดเดิม ให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ เพิกถอนมติในการประชุมครั้งที่ ๑๑/๒๕๕๘ ลงวันที่ ๑๘ พฤศจิกายน ๒๕๕๘ ที่มีมติว่า ผู้ฟ้องคดี มีความผิดวินัยอย่างร้ายแรง โดยให้มีมติใหม่เป็นผู้ฟ้องคดีมีความผิดวินัยอย่างไม่ร้ายแรง พร้อมทั้ง ให้ผู้ฟ้องคดีมีสิทธิได้รับบำเหน็จบำนาญนับตั้งแต่วันที่ ๑ กันยายน ๒๕๕๕ เป็นต้นไป ศาลปกครองชั้นต้นพิพากษายกฟ้อง ผู้ฟ้องคดีไม่เห็นพ้องด้วยจึงยื่นอุทธรณ์คำพิพากษาของ ศาลปกครองชั้นต้นต่อศาลปกครองสูงสุดเป็นคดีนี้

/ศาลปกครองสูงสุด...

ศาลปกครองสูงสุดได้ตรวจพิจารณากฎหมาย ระเบียบ และข้อบังคับที่เกี่ยวข้อง ประกอบด้วยแล้ว

คดีมีประเด็นที่จะต้องวินิจฉัยตามอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีว่า การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีคำสั่งเทศบาลตำบลป่าต้ว ที่ ๑๕/๒๕๕๙ ลงวันที่ ๑๔ มกราคม ๒๕๕๙ ลงโทษปลดผู้ฟ้องคดี ออกจากราชการเป็นการกระทำที่ชอบด้วยกฎหมายหรือไม่ และผู้ฟ้องคดีมีสิทธิได้รับบำเหน็จ บำนาญนับตั้งแต่วันที่ ๑ กันยายน ๒๕๕๕ เป็นต้นไป หรือไม่

คดีนี้ผู้ฟ้องคดีอุทธรณ์โต้แย้งคำพิพากษาศาลปกครองชั้นต้นในส่วนขั้นตอน การดำเนินการทางวินัยกับผู้ฟ้องคดีว่า หลังจากที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ มีความเห็นว่า กรณีของผู้ฟ้องคดีเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง และให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ทบทวนการดำเนินการทางวินัย กับผู้ฟ้องคดีตามแนวทางที่ ก.ท. และ ก.พ. กำหนด กรณีกระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด เป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง มีโทษไม่ต่ำกว่าปลดออก ซึ่งต่อมาผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้ดำเนินการ ทางวินัยอย่างร้ายแรงกับผู้ฟ้องคดี โดยไม่ได้ให้โอกาสผู้ฟ้องคดีโต้แย้ง หรือชี้แจงเหตุที่ ผู้ฟ้องคดีให้การรับสารภาพต่อศาลจังหวัดยโสธรว่า เพราะเหตุใดผู้ฟ้องคดีจึงให้การรับสารภาพ รวมทั้งปริมาณยาเสพติดที่อยู่ในความครอบครองของผู้ฟ้องคดี มีปริมาณเล็กน้อย โดยผู้ฟ้องคดี ได้ยึดมาจากเด็กนักเรียน และจะนำไปศึกษาวิจัยว่าเป็นยาบ้าจริงหรือไม่ การครอบครองของ ผู้ฟ้องคดีไม่มีเจตนาเพื่อเสพหรือจำหน่าย ผู้ฟ้องคดีจึงไม่ได้กระทำความผิดวินัยฐานประพฤติชั่ว อย่างร้ายแรง การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีคำสั่งลงโทษปลดผู้ฟ้องคดีออกจากราชการจึงไม่ชอบด้วย กฎหมาย รวมถึงผู้ฟ้องคดีมีสิทธิได้รับบำเหน็จ นั้น

พิเคราะห์แล้วเห็นว่า พระราชบัญญัติระเบียบบริหารงานบุคคลส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๔๒ มาตรา ๑๓ บัญญัติว่า คณะกรรมการข้าราชการองค์การบริหารส่วนจังหวัดมีอำนาจหน้าที่กำหนดหลักเกณฑ์และดำเนินการเกี่ยวกับการบริหารงานบุคคลในองค์การบริหารส่วน จังหวัดนั้นในเรื่องดังต่อไปนี้... (๓) กำหนดหลักเกณฑ์และเงื่อนไขในการคัดเลือก การบรรจุ และแต่งตั้ง การย้าย การโอน การรับโอน การเลื่อนระดับ การเลื่อนขั้นเงินเดือน การสอบสวน การลงโทษทางวินัย การให้ออกจากราชการ การอุทธรณ์ และการร้องทุกข์ มาตรา ๒๓ วรรคหก บัญญัติว่า ให้นำความในมาตรา ๑๐ มาตรา ๑๑ มาตรา ๑๒ มาตรา ๑๓ มาตรา ๑๔ และ มาตรา ๑๕ มาใช้บังคับกับการปฏิบัติหน้าที่ของคณะกรรมการพนักงานเทศบาลด้วยโดยอนุโลม ทั้งนี้ โดยให้การใช้อำนาจหน้าที่ตามบทบัญญัติดังกล่าวเป็นอำนาจหน้าที่ของคณะกรรมการกลาง พนักงานเทศบาล คณะกรรมการพนักงานเทศบาล หรือนายกเทศมนตรี แล้วแต่กรณี และ ประกาศคณะกรรมการพนักงานเทศบาลจังหวัดยโสธร เรื่อง หลักเกณฑ์และเงื่อนไขในการ สอบสวน การลงโทษทางวินัย การให้ออกจากราชการ การอุทธรณ์ และการร้องทุกข์ ลงวันที่ ๒๔ ธันวาคม ๒๕๔๔ ซึ่งใช้บังคับในขณะนั้น ข้อ ๒๓ วรรคหนึ่ง กำหนดว่า การดำเนินการทางวินัย

/แก้พนักงาน...

แก่พนักงานเทศบาล ซึ่งมีกรณีอันมีมูลที่ควรกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัย ให้สอบสวนเพื่อให้ได้ความจริง และความยุติธรรมโดยไม่ชักช้า และต้องแจ้งข้อกล่าวหาและสรุปพยานหลักฐานที่สนับสนุน ข้อกล่าวหาเท่าที่มีให้ผู้ถูกกล่าวหาทราบ โดยจะระบุหรือไม่ระบุชื่อพยานก็ได้ และต้องให้โอกาส ผู้ถูกกล่าวหาชี้แจงและนำสืบแก้ข้อกล่าวหาได้ด้วย... ข้อ ๔๔ วรรคหนึ่ง กำหนดว่า เมื่อได้ พิจารณาเรื่องที่ถูกกล่าวหาและวางแนวทางการสอบสวนตามข้อ ๓๖ แล้ว ให้คณะกรรมการ สอบสวนเรียกผู้ถูกกล่าวหา มาเพื่อแจ้งและอธิบายข้อกล่าวหาที่ปรากฏตามเรื่องที่ถูกกล่าวหา ให้ทราบ... ข้อ ๔๕ วรรคหนึ่ง กำหนดว่า เมื่อได้ดำเนินการตามข้อ ๔๔ แล้ว ให้คณะกรรมการ สอบสวนดำเนินการประชุมเพื่อพิจารณาว่า มีพยานหลักฐานใดสนับสนุนข้อกล่าวหาว่า ผู้ถูกกล่าวหาได้กระทำการใด เมื่อใด อย่างไร และเป็นความผิดวินัยกรณีใด... แล้วให้ คณะกรรมการสอบสวนเรียกผู้ถูกกล่าวหา มาพบเพื่อแจ้งข้อกล่าวหา... และสรุปพยานหลักฐาน ที่สนับสนุนข้อกล่าวหาเท่าที่มีให้ทราบ... วรรคสอง กำหนดว่า การแจ้งข้อกล่าวหาและสรุป พยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหาตามวรรคหนึ่งให้ทำบันทึกมีสาระสำคัญตามแบบ ส.ว.๓... วรรคสาม กำหนดว่า เมื่อดำเนินการดังกล่าวแล้ว ให้คณะกรรมการสอบสวนถามผู้ถูกกล่าวหาว่า จะยื่นคำชี้แจงแก้ข้อกล่าวหาเป็นหนังสือหรือไม่ ถ้าผู้ถูกกล่าวหาประสงค์จะยื่นคำชี้แจงเป็น หนังสือให้คณะกรรมการสอบสวนให้โอกาสผู้ถูกกล่าวหา ยื่นคำชี้แจงภายในเวลาอันสมควร แต่อย่างช้าไม่เกินสิบห้าวันนับแต่วันที่ได้ทราบข้อกล่าวหา และสรุปพยานหลักฐานที่สนับสนุน ข้อกล่าวหา และต้องให้โอกาสผู้ถูกกล่าวหาที่จะให้ถ้อยคำเพิ่มเติมรวมทั้งนำสืบแก้ข้อกล่าวหาด้วย... ข้อ ๔๑ วรรคห้า กำหนดว่า เมื่อนายกเทศมนตรีได้ดำเนินการทางวินัยตามข้อ ๒๓ วรรคสอง และสั่งลงโทษตามข้อ ๖๙ หรือได้รับรายงานตามวรรคหนึ่งและได้พิจารณาดำเนินการตามอำนาจ หน้าที่แล้ว ให้รายงานการดำเนินการทางวินัยดังกล่าวไปยังคณะกรรมการพนักงานเทศบาล ซึ่งผู้ถูกดำเนินการทางวินัยสังกัดอยู่ แล้วให้คณะกรรมการพนักงานเทศบาลส่งเรื่องให้ คณะอนุกรรมการพิจารณาการดำเนินการทางวินัยและการให้ออกจากราชการตามข้อ ๗๐ วรรคสี่ พิจารณาทำความเห็นแล้วเสนอให้คณะกรรมการพนักงานเทศบาลพิจารณา และเมื่อคณะกรรมการ พนักงานเทศบาลมีมติเป็นประการใดให้นายกเทศมนตรีสั่งหรือปฏิบัติให้เป็นไปตามนั้น วรรคหก กำหนดว่า ในกรณีที่คณะกรรมการพนักงานเทศบาลได้รับรายงานตามวรรคห้า เห็นว่า การดำเนินการทางวินัยเป็นการไม่ถูกต้อง หรือไม่เหมาะสม และมีมติเป็นประการใด ให้นายกเทศมนตรีสั่งหรือปฏิบัติให้เป็นไปตามนั้น

คดีมีปัญหาที่ต้องพิจารณาก่อนว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ โดยคณะกรรมการสอบสวน ได้ให้โอกาสผู้ฟ้องคดีโต้แย้งหรือชี้แจงเหตุที่ผู้ฟ้องคดีรับสารภาพต่อศาลก่อนมีคำสั่งลงโทษ ผู้ฟ้องคดีหรือไม่

/คดีนี้...

คดีนี้ข้อเท็จจริงรับฟังยุติโดยผู้ฟ้องคดีไม่ได้โต้แย้งว่า เมื่อวันที่ ๙ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๕ เจ้าหน้าที่ตำรวจสถานีตำรวจภูธรป่าติ้วร่วมกันจับกุมตัวผู้ฟ้องคดีได้พร้อมยาบ้า (เมทแอมเฟตามีน) จำนวน ๑ เม็ด และอีก ๑๑ ซีน บรรจุในถุง พนักงานอัยการจังหวัดยโสธรเสนอคำฟ้องผู้ฟ้องคดีเป็นจำเลยต่อศาลจังหวัดยโสธรเกี่ยวกับคดียาเสพติด ตามคดีหมายเลขดำที่ ๓๖๖/๒๕๕๕ จำเลยให้การรับสารภาพ หลังการสืบเสาะพินิจพฤติกรรมการจำเลยแล้ว จำเลยรับราชการมีประวัติการศึกษาดี เป็นอาจารย์พิเศษทำคุณประโยชน์ต่อการศึกษา และมีภาระเลี้ยงดูบุตรภรรยา จึงมีคำพิพากษาเมื่อวันที่ ๑๙ มิถุนายน ๒๕๕๕ ว่า จำเลยมีความผิดตามพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. ๒๕๒๒ มาตรา ๑๕ วรรคหนึ่ง มาตรา ๖๗ และมาตรา ๑๐๒ รอกการกำหนดโทษไว้ เป็นเวลา ๑ ปี ริบของกลาง เป็นคดีหมายเลขแดงที่ ๙๙๘/๒๕๕๕ โดยไม่ปรากฏว่าผู้ฟ้องคดีได้อุทธรณ์คำพิพากษาของศาล คดีจึงถึงที่สุดโดยคำพิพากษาของศาลว่า ผู้ฟ้องคดีเป็นผู้กระทำผิดตามพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. ๒๕๒๒ มาตรา ๑๕ วรรคหนึ่ง ซึ่งมีโทษตามมาตรา ๖๘ ต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่ ๑ ปี ถึง ๑๐ ปี หรือปรับตั้งแต่สองหมื่นบาทถึงสองแสนบาทหรือทั้งจำทั้งปรับ แต่ศาลจังหวัดยโสธรยังไม่ลงโทษจำคุก หรือปรับผู้ฟ้องคดี เนื่องจากเห็นว่ามีการเลี้ยงดูบุตรภรรยาโดยไม่ได้ระบุว่า ผู้ฟ้องคดีมีเจตนาจะนำของกลางที่ศาลริบไปใช้เพื่อการตรวจสอบว่าใช่ยาบ้าหรือไม่ หากเป็นยาบ้าจริงก็จะรายงานผู้บังคับบัญชาทราบ ดังนั้น การที่ผู้ฟ้องคดีอ้างว่าผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ โดยคณะกรรมการสอบสวนทางวินัยไม่ได้ให้โอกาสโต้แย้งแสดงเจตนาที่แท้จริงของผู้ฟ้องคดีถึงเหตุการณ์รับสารภาพในศาล และเหตุแห่งการครอบครองยาเสพติด นั้น ข้อเท็จจริงปรากฏว่า ผู้ฟ้องคดีได้ให้ถ้อยคำเพิ่มเติมต่อคณะกรรมการสอบสวนเมื่อวันที่ ๒๗ กรกฎาคม ๒๕๕๕ ภายหลังจากศาลจังหวัดยโสธรมีคำพิพากษาแล้วว่า ผู้ฟ้องคดียอมรับในศาลว่ายาบ้าเป็นของผู้ฟ้องคดี โดยยึดมาจากเด็กที่ร่วมวงสุราด้วยกัน เพื่อนำไปศึกษาวิจัยมิได้นำไปใช้เสพหรือจำหน่ายตามที่นายความแนะนำ แต่ความจริงแล้วยาบ้ามีไซ้ของผู้ฟ้องคดี จึงเห็นว่า ข้ออ้างว่าคณะกรรมการสอบสวนไม่ได้ให้โอกาสผู้ฟ้องคดีชี้แจงแสดงเหตุผลของการครอบครองนั้น เมื่อคณะกรรมการสอบสวนได้ให้โอกาสผู้ฟ้องคดีแล้ว แต่เนื่องจากผู้ฟ้องคดีรับสารภาพตามคำฟ้องว่าได้ครอบครองเมทแอมเฟตามีน (ยาบ้า) จริง กรณีเป็นความผิดที่ปรากฏชัด โดยคณะกรรมการไม่ต้องสอบสวนเจตนาที่แท้จริงของผู้ฟ้องคดีตามที่ผู้ฟ้องคดีอ้าง เนื่องจากระยะเวลาผ่านไปผู้ฟ้องคดีย่อมจะหาเหตุผลมาอ้างเพื่อให้ตนพ้นผิด จึงเชื่อว่าคำให้การรับสารภาพต่อศาลในทันทีหลังเกิดเหตุไม่นาน เป็นคำรับสารภาพตามความจริง หากไม่เป็นความจริงผู้ฟ้องคดีชอบที่จะต่อสู้คดีเพื่อพิสูจน์ความบริสุทธิ์ของตนและอนาคตในการปฏิบัติหน้าที่ราชการต่อไป ข้ออ้างของผู้ฟ้องคดีจึงฟังไม่ขึ้น ประกอบกับผู้ฟ้องคดีมีตำแหน่งนักพัฒนาชุมชน สังกัดเทศบาลตำบลป่าติ้ว ไม่มีหน้าที่ในการนำยาบ้าไปศึกษาว่าเป็นยาบ้า (เมทแอมเฟตามีน) จริงหรือไม่ แต่เป็นหน้าที่ของหน่วยพิสูจน์หลักฐาน

/ทางวิทยาศาสตร์...

ทางวิทยาศาสตร์ที่ต้องทำการตรวจพิสูจน์โดยเฉพาะ รวมทั้งต้องมีเครื่องมืออุปกรณ์การตรวจ
 น้ำยาเคมีที่จะแยกธาตุเคมี เพื่อให้ทราบว่าเป็นยาเสพติดชนิดใด ข้ออ้างของผู้ฟ้องคดีจึงไม่มี
 เหตุผลอันควรรับฟัง ส่วนข้ออ้างว่า ในชั้นศาลผู้ฟ้องคดีให้การรับสารภาพตามคำแนะนำของ
 ทนายความ นั้น เห็นว่า ผู้ฟ้องคดีดำรงตำแหน่งข้าราชการนักพัฒนาชุมชน ๕ ย่อมมีวุฒิภาวะ
 ในการรู้ผิดชอบชั่วดีว่าการครอบครองยาเสพติดให้โทษเป็นการกระทำที่ผิดกฎหมาย และมีอัตราโทษ
 ทั้งจำคุกและปรับ จึงไม่ควรเข้าไปข้องแวะกับยาเสพติด และอาจมีผลต่อชีวิตในการรับราชการ
 ของผู้ฟ้องคดี เมื่อพิเคราะห์พฤติการณ์ที่เจ้าหน้าที่ตำรวจจับกุมผู้ฟ้องคดีได้พร้อมของกลาง
 ผู้ฟ้องคดีจึงจำนนต่อหลักฐานและยอมให้การรับสารภาพต่อศาลด้วยการตัดสินใจของผู้ฟ้องคดีเอง
 ส่วนบทกำหนดโทษที่ศาลจะลงตามที่ทนายความแนะนำนั้น เป็นไปตามมาตรฐานการลงโทษ
 ของศาลที่พิจารณาพฤติการณ์ของจำเลยประกอบจำนวนปริมาณของยาเสพติดที่จำเลยครอบครองอยู่
 และแม้ผู้ฟ้องคดีได้อ้างพยานทั้งบิดามารดา เพื่อนบ้าน เพื่อนร่วมงาน ยืนยันว่าผู้ฟ้องคดี
 มีความประพฤติดี ไม่เคยเกี่ยวข้องกับยาเสพติด ตั้งใจปฏิบัติงาน ไม่ดื่มสุราก็ตาม เห็นว่า
 พยานที่นำมาอ้างไม่สามารถทำลายน้ำหนักการรับสารภาพของผู้ฟ้องคดีที่รับสารภาพต่อศาล
 จังหวัดยโสธรว่า ผู้ฟ้องคดีมียาเสพติดให้โทษประเภท ๑ ไว้ในครอบครอง โดยไม่ได้รับอนุญาตได้
 ประกอบกับศาลได้วินิจฉัยแล้วว่า ผู้ฟ้องคดีไม่มีหน้าที่ในการตรวจพิสูจน์ว่ายาบ้าที่ได้มาและอยู่
 ในความครอบครองของผู้ฟ้องคดีเป็นยาเสพติดจริงหรือไม่ จากข้อเท็จจริงที่วินิจฉัยมาโดยลำดับ
 จึงเห็นว่า คณะกรรมการสอบสวนได้ให้ออกาสผู้ฟ้องคดีชี้แจงและแสดงพยานหลักฐานและอ้าง
 พยานหลักฐานพิสูจน์การกระทำผิดตามที่ถูกกล่าวหาตามประกาศคณะกรรมการพนักงาน
 เทศบาลจังหวัดยโสธร เรื่อง หลักเกณฑ์และเงื่อนไขในการสอบสวน การลงโทษทางวินัย การให้
 ออกจากราชการ การอุทธรณ์ และการร้องทุกข์ ลงวันที่ ๒๔ ธันวาคม ๒๕๔๔ ข้อ ๒๓ ข้อ ๔๔
 และข้อ ๔๕ โดยชอบแล้ว อุทธรณ์ข้อนี้ของผู้ฟ้องคดีฟังไม่ขึ้น

ปัญหาที่จะต้องพิจารณาต่อไปมีว่า ผู้ฟ้องคดีกระทำความผิดวินัยอย่างร้ายแรง
 ฐานกระทำการอันได้ชื่อว่าเป็นผู้ประพฤติชั่วอย่างร้ายแรงหรือไม่

พิเคราะห์แล้วเห็นว่า ประกาศคณะกรรมการพนักงานเทศบาลจังหวัดยโสธร
 เรื่อง หลักเกณฑ์และเงื่อนไขในการสอบสวน การลงโทษทางวินัย การให้ออกจากราชการ การอุทธรณ์
 และการร้องทุกข์ ลงวันที่ ๒๔ ธันวาคม ๒๕๔๔ ข้อ ๑๙ วรรคสอง กำหนดว่า การกระทำความผิดอาญา
 จนได้รับโทษจำคุก... หรือการกระทำอื่นใดอันได้ชื่อว่าเป็นผู้ประพฤติชั่วอย่างร้ายแรง
 เป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง ข้อ ๗๐ วรรคหนึ่ง กำหนดว่า ภายใต้อำนาจบังคับวรรคสอง
 พนักงานเทศบาลผู้ใดกระทำความผิดวินัยอย่างร้ายแรง ให้นายกเทศมนตรีสั่งลงโทษปลดออก
 หรือไล่ออกตามความร้ายแรงแห่งกรณี ถ้ามีเหตุอันควรลดหย่อนจะนามาประกอบการพิจารณา
 ลดโทษก็ได้ แต่ห้ามมิให้ลดโทษลงต่ำกว่าปลดออก วรรคสอง บัญญัติว่า ในกรณีที่คณะกรรมการ

/สอบสวน...

สอบสวนที่แต่งตั้งตามข้อ ๒๓ วรรคสี่ หรือนายเทศมนตรีแล้วแต่กรณี เห็นว่าพนักงานเทศบาล ผู้ใดกระทำความผิดวินัยอย่างร้ายแรง สมควรลงโทษปลดออก หรือไล่ออก ให้นายกเทศมนตรีเสนอ คณะกรรมการพนักงานเทศบาลที่ผู้ถูกกล่าวหาสังกัดอยู่ เพื่อส่งเรื่องให้คณะกรรมการ พิจารณาการดำเนินการทางวินัยและการให้ออกจากราชการเพื่อพิจารณาทำความเข้าใจ และเมื่อ คณะกรรมการพิจารณาการดำเนินการทางวินัยและการให้ออกจากราชการมีความเห็นเป็น ประการใด ให้เสนอเรื่องพร้อมความเห็นไปยังคณะกรรมการพนักงานเทศบาลเพื่อพิจารณา และเมื่อคณะกรรมการพนักงานเทศบาลมีมติเป็นประการใด ให้นายกเทศมนตรีสั่งหรือปฏิบัติ ให้เป็นไปตามนั้น ประกอบแนวทางของ ก.พ. ตามหนังสือสำนักงาน ก.พ. ที่ นร ๐๗๐๙.๑/๕๓๔ ลงวันที่ ๒๑ กันยายน ๒๕๕๓ เรื่อง แนวทางการพิจารณาและลงโทษข้าราชการกระทำผิดวินัย โดยสำนักงาน ก.พ. วางแนวทางการพิจารณาเกี่ยวกับข้าราชการพลเรือนเกี่ยวข้องกับยาเสพติด ให้โทษ เป็นกรณีที่ต้องได้ว่าเป็นผู้กระทำการอันได้ชื่อว่าเป็นผู้ประพฤติชั่ว และโดยที่กรณีของ พระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. ๒๕๒๒ กำหนดให้เมทแอมเฟตามีน (ยาบ้า) เป็นยาเสพติด ให้โทษชนิดร้ายแรง ประเภทที่ ๑ ซึ่ง ก.พ. เคยวางแนวทางการลงโทษข้าราชการผู้เสพและ ครอบครองไว้ว่าเป็นผู้กระทำความผิดวินัยอย่างร้ายแรงฐานเป็นผู้ประพฤติชั่วอย่างร้ายแรงต้องถูก ลงโทษปลดออกหรือไล่ออกจากราชการ

เมื่อคดีนี้ข้อเท็จจริงรับฟังยุติว่า ผู้ฟ้องคดีต้องคำพิพากษาศาลจังหวัดโยธยาว่า มีความผิดตามพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. ๒๕๒๒ โดยมีข้อเท็จจริงว่า ผู้ฟ้องคดีเป็น ผู้ครอบครองยาเสพติดให้โทษชนิดร้ายแรงประเภท ๑ เมทแอมเฟตามีน (ยาบ้า) ซึ่งมีอัตราโทษ จำคุก ๑ ปี ถึง ๑๐ ปี รวมทั้งมีโทษปรับตั้งแต่สองหมื่นบาทถึงสองแสนบาท เมื่อผู้ฟ้องคดีให้การ รับสารภาพโดยมิได้ต่อสู้ในชั้นศาลแต่อย่างใด กรณีจึงต้องฟังว่า ผู้ฟ้องคดีกระทำความผิดฐานมียาเสพติด ให้โทษชนิดร้ายแรง ประเภท ๑ ไว้ในครอบครองโดยมิได้รับอนุญาต อันถือได้เป็นผู้ประพฤติชั่ว อย่างร้ายแรง เป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรงตามข้อ ๑๙ วรรคสอง ตามประกาศดังกล่าว ข้างต้น ประกอบหนังสือ ก.พ. ดังกล่าวข้างต้นที่กำหนดแนวทางการลงโทษข้าราชการ ผู้ครอบครองยาเสพติดเมทแอมเฟตามีน (ยาบ้า) เป็นผู้ที่กระทำความผิดวินัยอย่างร้ายแรง ฐานเป็นผู้ประพฤติชั่วอย่างร้ายแรง ทั้งนี้เนื่องจากเป็นนโยบายของรัฐที่ถือว่าปัญหาเสพติด เป็นปัญหาความมั่นคงของชาติ หากข้าราชการผู้ใดกระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดร้ายแรง ย่อมทำ ให้การปราบปรามยาเสพติดให้โทษไม่สามารถบรรลุผลได้อย่างจริงจัง จึงเห็นว่า การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีคำสั่งลงโทษผู้ฟ้องคดี ฐานเป็นผู้ประพฤติชั่วอย่างร้ายแรงตามข้อ ๑๙ วรรคสอง และ กำหนดโทษให้ปลดออกจากราชการตามมติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ตามข้อ ๗๐ ดังกล่าวข้างต้น เป็นคำสั่งที่ชอบด้วยกฎหมายแล้ว อุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีว่า ผู้ฟ้องคดีไม่ได้กระทำความผิดตามที่ ถูกกล่าวหาจึงฟังไม่ขึ้น ส่วนข้ออ้างว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ไม่ได้นำแนวทางเรื่องการให้ออกาสผู้เสพ/

/ผู้ติดยาเสพติด...

ผู้ติดยาเสพติด ซึ่งพ้นสภาพจากการใช้ยาเสพติดมาเป็นแนวทางในการพิจารณาเพื่อประโยชน์แก่ผู้ฟ้องคดีนั้น เห็นว่า พิศุระห์ หนังสือ ที่ นร ๐๕๐๕/ว ๓๘ ลงวันที่ ๒๘ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๐ เรื่อง การปรับปรุงมติคณะรัฐมนตรีเกี่ยวกับการให้โอกาส... ผู้เสพ/ผู้ติดยาเสพติด ซึ่งพ้นสภาพจากการใช้ยาเสพติดเข้าทำงานหรือรับราชการต่อหน่วยงานภาครัฐ โดยมีหลักเกณฑ์ว่า ๑. ห้ามออกกฎหมายหรือระเบียบบริหารวิธีบุคคลดังกล่าว ๒. ห้ามอ้างเหตุดังกล่าวเป็นเหตุผลในการเข้ารับราชการ ในการเข้ารับการศึกษา หรือเข้าทำงาน หรือให้ออกจากงาน... จากหลักเกณฑ์ดังกล่าวเป็นหลักเกณฑ์การให้โอกาสกับผู้เสพติดยาเสพติดซึ่งพ้นสภาพจากการใช้ยาเสพติดแล้วเท่านั้น แต่ในกรณีของผู้ฟ้องคดีเป็นกรณีที่ผู้ฟ้องคดีครอบครองยาเสพติดให้โทษ จึงไม่เข้าหลักเกณฑ์ที่จะได้รับการพิจารณาตามหลักเกณฑ์ดังกล่าวข้างต้น ข้ออ้างของผู้ฟ้องคดีจึงไม่อาจรับฟังได้

ปัญหาที่จะต้องพิจารณาต่อไปมีว่า ผู้ฟ้องคดีมีสิทธิได้รับบำเหน็จเพราะเหตุถูกปลดออกจากราชการหรือไม่

พิศุระห์แล้วเห็นว่า พระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๐๐ แก้ไขเพิ่มเติมถึงปัจจุบัน มาตรา ๑๒ บัญญัติว่า ข้าราชการส่วนท้องถิ่นมีสิทธิได้รับบำเหน็จบำนาญด้วยเหตุอย่างใดอย่างหนึ่งดังต่อไปนี้ (๑) เหตุทดแทน (๒) เหตุทุพพลภาพ (๓) เหตุสูงอายุ (๔) เหตุรับราชการนาน มาตรา ๑๘ วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า ข้าราชการส่วนท้องถิ่นซึ่งมีเวลาราชการสำหรับคำนวณบำเหน็จบำนาญไม่ถึงสิบปีบริบูรณ์มีสิทธิได้รับบำเหน็จ วรรคสอง บัญญัติว่า ข้าราชการส่วนท้องถิ่นซึ่งมีเวลาราชการสำหรับคำนวณบำเหน็จบำนาญตั้งแต่ถึงสิบปีบริบูรณ์ขึ้นไปมีสิทธิได้รับบำนาญ มาตรา ๒๐ บัญญัติว่า ข้าราชการส่วนท้องถิ่นผู้ใดมีเวลาราชการสำหรับคำนวณบำเหน็จบำนาญครบสิบปีบริบูรณ์แล้ว ออกจากราชการเพราะลาออกและไม่มีสิทธิที่จะได้รับบำเหน็จบำนาญปกติตามความในมาตรา ๑๒ ก็ให้ได้รับบำเหน็จตามเกณฑ์ในมาตรา ๓๒ ประกาศคณะกรรมการพนักงานเทศบาลจังหวัดยโสธร เรื่อง หลักเกณฑ์และเงื่อนไขในการสอบสวน การลงโทษทางวินัย พ.ศ. ๒๕๕๙ ข้อ ๘๕ วรรคสอง กำหนดว่า ผู้ใดถูกลงโทษปลดออกตามข้อนี้ ให้มีสิทธิได้รับบำเหน็จบำนาญเสมือนว่าผู้นั้นลาออกจากราชการ จากบทบัญญัติดังกล่าวเห็นว่า กรณีข้าราชการท้องถิ่นที่จะมีสิทธิได้รับบำเหน็จบำนาญปกติตามมาตรา ๑๘ นั้น จะต้องเป็นกรณีที่เป็นไปตามมาตรา ๑๒ คือ ต้องเป็นกรณีข้าราชการส่วนท้องถิ่นมีสิทธิได้รับบำเหน็จบำนาญเพราะเหตุทดแทน เนื่องจากยุบตำแหน่ง หรือมีคำสั่งให้ออกจากราชการโดยไม่มีความผิด หรือเหตุทุพพลภาพซึ่งแพทย์ที่ทางราชการรับรองได้ตรวจแสดงความเห็นว่าไม่สามารถที่จะรับราชการในตำแหน่งที่ปฏิบัติหน้าที่นั้นต่อไป หรือเหตุสูงอายุ กรณีครบ ๖๐ ปี บริบูรณ์ หรือรับราชการนาน เช่น รับราชการมา ๒๕ ปี ๓๐ ปี ซึ่งกรณีตามมาตรา ๑๒ เป็นกรณีการรับราชการโดยไม่มีเหตุที่ถูกดำเนินคดีวินัยอย่างร้ายแรงจนถึงปลดออกจากราชการ แต่หากเป็นกรณีข้าราชการส่วนท้องถิ่นถูกดำเนินคดีวินัยอย่างร้ายแรง

/และถูกลงโทษ...

และถูกลงโทษปลดออกตามในข้อ ๘๕ วรรคหนึ่ง ของประกาศดังกล่าวข้างต้น ให้ผู้นั้นมีสิทธิได้รับ
 บำเหน็จบำนาญเสมือนว่าผู้นั้นลาออกจากราชการ แต่โดยที่มาตรา ๒๐ แห่งพระราชบัญญัติ
 ดังกล่าว กำหนดสิทธิของผู้ที่จะได้รับบำเหน็จกรณีออกจากราชการเพราะลาออก จักต้องเป็นผู้ที่
 รับราชการครบสิบปีบริบูรณ์จึงจะมีสิทธิได้รับบำเหน็จเพราะลาออก ดังนั้น การที่ผู้ฟ้องคดีจะมี
 สิทธิได้รับบำเหน็จได้นั้นจะต้องเป็นไปตามความในมาตรา ๒๐ ดังกล่าว โดยผู้ฟ้องคดีจะต้องมี
 เวลาราชการครบสิบปีบริบูรณ์ เมื่อคดีนี้ปรากฏว่า ผู้ฟ้องคดีเริ่มรับราชการเมื่อวันที่ ๑ มีนาคม
 ๒๕๔๘ และถูกปลดออกจากราชการตั้งแต่วันที่ ๑ กันยายน ๒๕๕๕ รวมระยะเวลาที่ผู้ฟ้องคดี
 รับราชการจำนวน ๗ ปี ๕ เดือน ไม่ครบสิบปีบริบูรณ์ กรณีจึงไม่เข้าเงื่อนไขตามที่กฎหมายบัญญัติ
 ให้มีสิทธิได้รับบำเหน็จตามมาตรา ๒๐ ดังกล่าวข้างต้น ข้ออ้างของผู้ฟ้องคดีว่า ผู้ฟ้องคดีมีสิทธิ
 ได้รับบำเหน็จตามมาตรา ๑๘ แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าว จึงไม่อาจรับฟังได้

การที่ศาลปกครองชั้นต้นพิพากษายกฟ้อง นั้น ศาลปกครองสูงสุดเห็นพ้องด้วย
 พิพากษายืน

นางสิริกาญจน์ พานพิทักษ์
 ตุลาการหัวหน้าคณะศาลปกครองสูงสุด

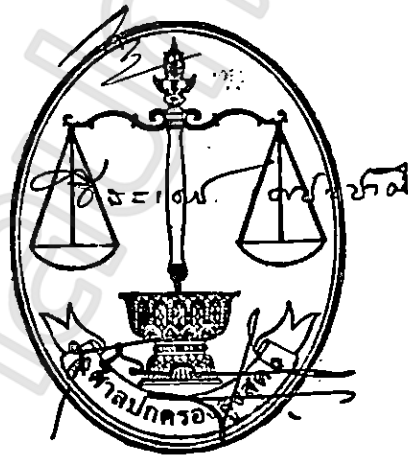
ตุลาการเจ้าของสำนวน

นายณัฐ รัฐอมฤต
 ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

นายธีระเดช เดชะชาติ
 ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

นายสุรัตน์ พุ่มพวง
 ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

นายสมยศ วัฒนภิรมย์
 ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

ตุลาการผู้แถลงคดี : นายสมเกียรติ แสงรุ่ง

